06/06/2021

Κυριακή του Τυφλού (6 Ιουνίου 2021)

/ Επικαιρότητα

ΣΤ΄ Κυριακή από του Πάσχα, του Τυφλού

- Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αντινόης κ.κ. Παντελεήμονος

Χριστός Ανέστη! Αληθώς Ανέστη ο Κύριος!

Έξι μήνες πριν από την σταυρική του Θυσία, ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός, στην γιορτή της Σκηνοπηγίας, πήγε στα Ιεροσόλυμα, μολονότι γνώριζε, ότι οι άρχοντες των Ιουδαίων ζητούσαν να τον θανατώσουν, και κήρυττε μέσα στο περίβολο του Ναού. Βγαίνοντας, είδε ένα τυφλό να κάθετε σε μια γωνιά και να ζητά ελεημοσύνη. Οι Μαθητές ρώτησαν τον Διδάσκαλό τους, «Κύριε, ποιος αμάρτησε, αυτός ή οι γονείς του, ώστε να γεννηθεί τυφλός»; Και Εκείνος, που γνωρίζει τις καρδιές των ανθρώπων απάντησε με φιλάνθρωπα αισθήματα αγάπης και ευσπλαχνίας. «Ούτε αυτός αμάρτησε, ούτε οι γονείς του. Γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθούν τα έργα του Θεού».

Στο Ιουδαϊκό λαό βασίλευε η αντίληψη, ότι οι αμαρτίες των γονέων ταλαιπωρούν τις μεταγενέστερες γενεές των παιδιών τους. Αυτή η αντίληψη προήλθε από την παρεξήγηση της εντολής του Θεού, ο Οποίος διέταξε τον Ισραήλ να μη κατασκευάσει είδωλα, μήτε να λατρεύσει άψυχα ξόανα. Με άλλα λόγια προέτρεπε το λαό του Ισραήλ, να μη επανέλθη στην πολυθεΐα των ειδώλων. Σε περίπτωση δε που θα παράκουε και θα αποστατούσε από την πίστη στον ένα Αληθινό Θεό, τότε η τιμωρία της αμαρτίας τους θα μεταβιβαζόταν και στα παιδιά των μέχρι τρίτης και τετάρτης γενεάς. Αυτή την ειδική διάταξη γενικεύθηκε από τον άνθρωπο για κάθε αμάρτημα. Αυτή την αντίληψη βλέπομε να έχουν και οι άγιοι Απόστολοι του Χριστού.

Βέβαια ο Μωσαϊκός Νόμος, προκειμένου περί των ατομικών αμαρτημάτων, δήλωνε με κάθε σαφήνεια, ότι οι ευθύνες είναι ξεχωριστές για τον καθένα. Διότι, ούτε οι πατέρες θα τιμωρηθούν για τα ατομικά αμαρτήματα των παιδιών τους, ούτε τα παιδιά για τα προσωπικά αμαρτήματα των γονιών τους. Ο καθένας έχει να δώσει λογοδοτήσει ανάλογα με τις πράξεις του.

Ο εκ γενετής Τυφλός δεν γεννήθηκε έτσι, γιατί έτσι θέλησε ο Θεός να τιμωρήσει στο πρόσωπό του τους γονείς του. Και ο Ιησούς το διαβεβαιώνει: «Ούτε ούτος ήμαρτε, ούτε οι γονείς αυτού».

Σ’ αυτό το σημείο θα πρέπει να διευκρινίσουμε το εξής. Σήμερα, πολλά νεογέννητα γεννώνται ελαττωματικά και παραμορφωμένα, εξ αιτίας της αμαρτωλής ζωής των γονέων των. Όταν οι γονείς είναι αιχμάλωτοι του αλκοολισμού και των ναρκωτικών’ όταν μια μητέρα είναι κάτω από επήρεια βλαπτικών φαρμάκων ή τα παίρνει με σκοπό να αποβάλει και να φονεύσει το έμβρυο της, το μωρό της, τα ίδια της τα σπλάγχνα, τότε η δική τους αμαρτία βαραίνει και τους απογόνους τους. Εδώ το βαρύ έγκλημα διαπράττεται από τους ανθρώπους, από τους γονείς, και δεν είναι θεία τιμωρία προερχόμενη από τον Άγιο Θεό.

Η ερώτηση των Μαθητών είναι μια αγνή απορία, γιατί πολλές φορές στο παρελθόν είχαν ακούσει το Διδάσκαλο να λέγει στους παραλυτικούς, ότι αρρώστησαν εξ αιτίας της αμαρτωλής ζωής τους. Ο εκ γενετής Τυφλός όχι μόνον δεν γεννήθηκε τυφλός, αλλά και χωρίς οφθαλμούς. Ο Κύριος δεν του χαρίζει μόνον το φως των οφθαλμών του, αλλά πλάθει νέους οφθαλμούς εκ πηλού. Και εδώ είναι το μέγα θαύμα! Πού ξανακούστηκε τέτοιου είδους θεραπεία; Ποιος γιατρός μπόρεσε ποτέ να χαρίσει οφθαλμούς σ' έναν, που γεννήθηκε χωρίς οφθαλμούς; Ποιο θαύμα μπορεί να συγκριθεί με το παρόν;

Εδώ πιστοποιείται, ότι ο Ιησούς είναι ο Αυτός Θεός, που στην αρχή της δημιουργίας έλαβε το χώμα της γης και έπλασε τον άνθρωπο. Και αφού φύσηξε πνοή στο πρόσωπό του, τον κατέστησε "ψυχήν ζώσαν". Ο ίδιος Θεός και εδώ φτιάχνει από πηλό και δημιουργεί νέους οφθαλμούς, χαρίζοντας στον εκ γενετής Τυφλό, το φως το αισθητό, που τόσο πολύ στερήθηκε.

Ο Ιησούς Χριστός, ο Υιός και Λόγος του Θεού, είναι το Φως του κόσμου. Είναι Αυτός, που φωτίζει και αγιάζει τη ζωή μας, και μας καθοδηγεί στο να πράττουμε πάντοτε το σωστό. Χωρίς το Χριστό ο άνθρωπος ζει μέσα στο σκοτάδι της αγνωσίας. Χωρίς το Χριστό, όση μόρφωση κι αν αποκτήσει κανείς, όσα πλούτη και δόξα, παραμένει κάτω από την κυριαρχία της αμαρτίας, που σκοτίζει και μαυρίζει την όλη ύπαρξή του.

Η αμαρτία και τα αμαρτωλά πάθη τυφλώνουν τους πνευματικούς οφθαλμούς της ψυχής. Ο άνθρωπος της αμαρτίας, αν και έχει σωματικούς οφθαλμούς και βλέπει το φως το αισθητό, παραμένει τυφλωμένος και δεν θεωρεί το νοητό φως των θείων αποκαλύψεων. Εκείνος, που αιχμαλωτίζεται από τα πάθη της αμαρτίας, γίνεται σκλάβος της αμαρτίας. Στερεί από τον εαυτό του την πραγματική του ελευθερία, που χαρίζει μόνον ο Άγιος Θεός.

Για να απολαύσουμε τη θέα των θείων Δωρεών του Θεού, οφείλουμε να απομακρυνθούμε από την αιτία της πνευματικής τύφλωσης, την αμαρτία. Όσο εμμένουμε στις αμαρτωλές μας επιθυμίες, τόσο περισσότερο καθυστερούμε το φως να εισέλθει μέσα στο ναό της ψυχής μας.

Μπορούμε να παρομοιάσουμε την αμαρτία σαν ένα σκοτεινό σύννεφο, που επισκιάζει το πρόσωπο της γης και δεν αφήνει τις ακτίνες του ήλιου να φωτίσουν και να ζωογονήσουν τη ζωή. Έτσι και η αμαρτία γίνεται το εμπόδιο, ώστε οι ακτίνες της θείας Χάριτος να μη φθάνουν μέχρι την ψυχή, ώστε να χαρίσουν την αιώνιο ζωή στον άνθρωπο.

Ο σημερινός εκ γενετής Τυφλός βρήκε το φως του κοντά στο Χριστό. Γνώρισε το

Χριστό και τον ομολόγησε Θεό Αληθινό. Εμείς ακολουθώντας το δικό του παράδειγμα, ας πλησιάσουμε τον Ιησούν και ας Του ζητήσουμε να μας θεραπεύσει από τη δική μας πνευματική τύφλωση. Ας Τον παρακαλέσουμε, να μας χαρίσει το Φως το νοητό, ώστε να βλέπουμε το δρόμο των αρετών επάνω στο οποίο οφείλομε να βαδίζουμε. Ας Τον παρακαλέσουμε, να αποτινάξει από επάνω μας το βαρύ σκοτάδι των παθών, που μας βυθίζουν στο ανεξιχνίαστο σκοτάδι. Ο Κύριος είπε: «Εάν το φως το εν σοί σκότος εστί, το σκότος πόσον»; Ας Τον παρακαλέσουμε να μας χαρίσει την θεία Του ευσπλαγχνία και έλεος, ώστε διά των πρεσβειών της υπερευλογημένης δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας και πάντων των Αγίων να αξιωθούμε της εν Χριστώ σωτηρίας μας. Αμήν.

Και κάτι ακόμα:

«Ο δε έφη· Πιστεύω Κύριε· και προσεκύνησεν αυτώ»

Στην ευαγγελική περικοπή της Κυριακής του Τυφλού παρουσιάζεται ένα θαυμαστό γεγονός. Ένας εκ γενετής τυφλός αποκτά με τη θαυματουργική επέμβαση του Ιησού Χριστού την όρασή του. Και το γεγονός της θεραπείας του γίνεται αφετηρία σωτηρίας, η οποία στο τέλος του ευαγγελικού αναγνώσματος εκφράζεται διά της ομολογίας της πίστεώς του. Ο Χριστός τον ρωτά: «Συ πιστεύεις εις τον Υιόν του Θεού»; Και ο τυφλός τότε κατορθώνει να δει όχι μόνο το επίγειο, αλλά και το φως της Θεότητος: « Πιστεύω Κύριε· και προσεκύνησεν αυτώ».

Το γεγονός αυτό αποτελεί μια ευλογημένη ευκαιρία, έτσι ώστε και εμείς, ως ορθόδοξοι άνθρωποι, να προβληματιστούμε για την πίστη μας και να ανανεώσουμε την υπόσχεση που δώσαμε κατά την ημέρα της βαπτίσεώς μας.

Πολλές φορές, απογοητευμένοι από τα ανθρώπινα και τα καθημερινά, προβληματιζόμαστε για την παρουσία του Θεού στη ζωή μας. Ζητάμε σημεία για να πιστέψουμε . Ακόμη κι όταν ο Κύριος βρισκόταν καρφωμένος επάνω στον Σταυρό, οι άνθρωποι Τον πείραζαν και Τον βλασφημούσαν λέγοντας: «Εάν είσαι υιός του Θεού, κατέβα από τον Σταυρό και θα πιστέψουμε σε Σένα». Όμως ο Κύριος δεν απάντησε. Παρέμεινε, εν σιωπή, στον Σταυρό και πέθανε, για να ζήσει ο άνθρωπος, και αναστήθηκε, για να ανοίξει τη θύρα του Παραδείσου και να οδηγήσει τον άνθρωπο στη ζωή του Θεού.

Η σιωπή του Θεού

Οι αποδείξεις που ζητάμε πολλές φορές, για να πιστέψουμε στον Θεό, τραυματίζουν την αλήθεια, την αγαπητική σχέση με το Θεό, και γι’ αυτό η άρνηση του Κυρίου είναι άμεση και κατηγορηματική (Μάρκ. 8,12).

Ο Θεός ήλθε στον κόσμο αλλά κρύβεται ακόμη και μέσα στη φανέρωσή Του. Ο Θεός αποκρίνεται με τη σιωπή, αλλά για εκείνον που μπορεί να καταλάβει, να νιώσει. μέσα σ' αυτή τη σιωπή δηλώνει την αγάπη Του για τον άνθρωπο. Είναι η «μωρία» του Θεού, ο ακατανόητος σεβασμός στην ελευθερία μας.

Κάθε αναγκαστική απόδειξη βιάζει την ανθρώπινη συνείδηση, μεταβάλλει την πίστη σε απλή γνώση. Γι' αυτό ο Θεός κλείνεται μέσα στη σιωπή της οδυνώμενης αγάπης Του. Ο Θεός δε δίνει διαταγές. Μας προσκαλεί σε μια σχέση αμοιβαιότητας. Ο Πατέρας είναι Πατέρας χωρίς να επιβάλει την πατρότητά του. Ο Χριστός έρχεται για να καθίσει στο «τραπέζι των αμαρτωλών», και σταυρώνεται από υπερβολή ερωτικής αγαθότητας. «Ποιός σύζυγος», ρωτά ένας ασκητικός συγγραφέας του 6ου αι., «πέθανε ποτέ για τη σύζυγό του, και ποιά σύζυγος διάλεξε ποτέ να παντρευτεί έναν εσταυρωμένο; Ο Κύριος μνηστεύθηκε την Εκκλησία, της έδωσε μια προίκα με το αίμα Του, και της σφυρηλάτησε ένα δαχτυλίδι με τα καρφιά της σταυρώσεώς Του». Τόσο μεγάλη είναι η αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο.

Συ, πιστεύεις;

Ο Χριστός δεν απευθύνεται ποτέ στη λογική, δεν παραθέτει αποδείξεις, μήτε επιχειρήματα, δε ρωτά: «Ξέρεις; Πείστηκες; Νικήθηκες;». Το μόνο που ρωτά είναι: «Πιστεύεις;». Και στο ερώτημα αυτό μια καθαρή καρδιά μόνο αυτό μπορεί να απαντήσει: «Πιστεύω, κύριε, βοήθει μοι τη απιστία». Την ώρα. λοιπόν, που μας βαραίνει η αμφιβολία για την παρουσία του Θεού, την ώρα που μας βαραίνει η μοναξιά, μόνο η βαθιά ταπείνωση έρχεται σε βοήθειά μας. Αυτή, η ταπείνωση, κάνει τον άνθρωπο να καταθέτει μπροστά στον Σταυρό του Χριστού ολόκληρο το είναι του. Και τότε έξαφνα ο Χριστός σηκώνει αντί για μας αυτό το βάρος: «Μάθετε απ' εμού... ότι ο ζυγός μου χρηστός και το φορτίον μου ελαφρόν έστι» (Ματθ. 11, 30). Και ο λόγος αυτός δεν είναι απάτη· είναι φως μέσα στην κόλαση του σημερινού κόσμου.

Πηγές: 1ο κείμενο: Ορθόδοξες Ομιλίες, Τεύχος 31, Αγαθαγγέλου, 2ο κείμενο: Επισκόπου Φαναρίου, «Η ζύμη του Ευαγγελίου», εκδ. Αποστ. Διακονία, σ. 136-138